

persecuit, ita nec benignissimus rerum moderator malorum, quæ
perpetrant homines, ullô modô reus est, utut non refrænet
impetum omnipotenter. Quoad concursum Molinæus aliîq;
subtiliores apertè DEUM promovendæ neqvitiæ insimulare,
nolentes, secernunt ipsi vitiosarum actionum materiale à for-
mali, influxumq; ad illud solummodò restringunt, non ad hoc.
Verùm enim verò jam dum observavit Svarez, hanc distinctio-
nem esse nullam, si de materiâ proximâ actûs mali, cui pravi-
tas per naturam adhærescit inseparabiliter, ut ne nomen, qui-
dem absque vitiô concipi queat, sermo sit, nec vitari posse,
quin constituatur DEUS autor mali, si in Entitatem actûs
physicè influere dicatur. Quapropter accuratiores nostratium
materiale, illud in proximum & remotum subdividentes, non
nisi ad hoc concurrere demonstrant, quatenùs nimirùm gene-
raliter sustentat ac sublevat motum creaturæ. Inde autem
vel minimam Summo Bono imputare malitiam, piaculum
esto.

§. II.

Misericordiam sicut minùs decere homines virosq; for-
tes pro durissima sua ἀπαισία Stoicis olim visum fuit, sic à DEO
omninò arcentes haud quaquam ipsi convenire putârunt.
Quod ab aliis tamen Philosophis Ethnicis tunc refellebatur,
adeò ut Aristoteles in extremô mortis agone lachrymis obor-
tis tremebundô ore vociferaretur: O Ens Entium miserere
mei! Alii cùm sit attributum temporale, in hâc tantummodò
ærumnâ creaturas, præprimis rationales, concernens, cessatu-
ra in altera vita, statuque felicitatis perennis, quomodo cum
divina reciprocetur Essentiâ, utpote per se æternâ, subdubi-
tant? scrupulus tamen eximitur altiùs secum perpendentibus,
utut actus secundus ad præsentem solummodò vitam pertineat,
actum tamen primum fundamentaliter in DEO radicari nun-
quam delebilem: sub Bonitate enim continetur, illius quædam
quasi species, quod suprâ attingebam. Verè enim Anselmus
excla-